

εκδήλωση – ανοιχτή συζήτηση:

Οι αγώνες μέσα και έξω από τα κελιά ενάντια στα κέντρα κράτησης μεταναστών και η δυναμική της αλληλεγγύης
[η περίπτωση του κέντρου κράτησης μεταναστών στο Ελληνικό]

Ηλιούπολη, Παρασκευή 3/6/16

Συντονισμός αναρχικών κοινοτήτων αγώνα νότιας-ανατολικής Αθήνας - sakana.espivblogs.net

[Εν είδει εισήγησης]

προσδιορισμός βασικής θεματικής: οι αγώνες ενάντια στα κέντρα κράτησης μεταναστών / οι αγώνες από τους ίδιους τους μετανάστες-κρατούμενους / οι αγώνες των αλληλέγγυων / η δυναμική που δίνει η αλληλεγγύη στους κρατούμενους και η δυναμική που δίνει στους αλληλέγγυους η μαχητική στάση των κρατούμενων / η κατάθεση της σχετικής εμπειρίας από τους αγωνιζόμενους (και τους μέσα και τους έξω) στο Ελληνικό / ο αγώνας για κατάργηση των κέντρων κράτησης και για την ελευθερία – δίπλα στην απαίτηση για αξιοπρεπείς συνθήκες διαβίωσης μέσα σε αυτά.

Κάποια σημεία (περί των κέντρων κράτησης, της αντιμεταναστευτικής πολιτικής, του κέντρου κράτησης μεταναστών στο Ελληνικό και των αγώνων όλων μας) στα οποία αναφερόμαστε στην εισήγηση επιγραμματικά:

1.

Σημειώνουμε αρχικά ότι όταν αναφερόμαστε σε **κέντρα κράτησης μεταναστών** (ή στρατόπεδα συγκέντρωσης, όπως τα αποκαλούμε), ουσιαστικά μιλάμε για **φυλακές όπου κρατούνται μετανάστες μέχρι την απέλασή τους**. Θεσμοθετήθηκαν τον Απρίλη του 2012 επί Χρυσοχοϊδη με τροπολογία που ψηφίστηκε στη Βουλή. Μάλιστα τότε τα αποκαλούσαν κλειστά «κέντρα φιλοξενίας». Το πρώτο που λειτούργησε (τέλη Απρίλη 2012) ήταν στην Αμυγδαλέζα. Βέβαια και από πριν ίσχυε το μέτρο της διοικητικής κράτησής μεταναστών πριν την απέλαση μέσα σε κρατητήρια αστυνομικών τμημάτων. Βρισκόμαστε σε μια προεκλογική περίοδο κατά την οποία η ολοένα κι εντεινόμενη αντιμεταναστευτική πολιτική, ως βασική κρατική επιλογή, είναι πολύ ψηλά στην ατζέντα, κάνοντας ακόμα πιο εύφορο το έδαφος και για την εδραίωση της χ.α. στο πολιτικό παιχνίδι.

Στη συνέχεια, με την κυβερνητική αλλαγή, τη σκυτάλη την παίρνει ο Δένδιας. Τον Αύγουστο του 2012, ξεκινά η **επιχείρηση «Ξένιος Ζευς»** κατά την οποία συλλαμβάνονται μετανάστες «χωρίς χαρτιά» στο κέντρο της Αθήνας και οδηγούνται στην Αμυγδαλέζα (και οι 200 κρατούμενοι που κρατούνταν ήδη εκεί μεταφέρθηκαν σε κέντρα κράτησης στην περιφέρεια). Τον Οκτώβριο ο χρόνος κράτησης παρατάθηκε από 2 σε 12 μήνες.

Και φτάνουμε στο 2015, οπότε ο Πανούσης (έπειτα και από μια αυτοκτονία μετανάστη στην Αμυγδαλέζα) ανακοινώνει τη διακοπή της λειτουργίας των κέντρων κράτησης μεταναστών (έλεγε ότι σε 100 μέρες θα έχει κλείσει η Αμυγδαλέζα). Ωστόσο, κάτι τέτοιο δεν έγινε ποτέ. Παράλληλα, ο ΣΥΡΙΖΑ διαφήμιζε ότι θα καταργούσε το δεκαοκτάμηνο και θα όριζε ως μέγιστο όριο κράτησης τους 6 μήνες. Ωστόσο, όπως έχει καταδειχθεί, το καθεστώς έχει παραμείνει ουσιαστικά αναλλοίωτο.

Αυτό που σε κάθε περίπτωση πρέπει να γίνει σαφές είναι ότι σε αυτές τις φυλακές κλείνουν μέσα ανθρώπους που απλά βρέθηκαν να μην έχουν «χαρτιά», δηλαδή νομιμοποιητικά έγγραφα για την διαμονή (βλ. ύπαρξή) τους στην Ελλάδα.

2.

Σε αφίσα που κολλάμε ως Συντονισμός αυτήν την περίοδο σημειώνουμε ως **πηγή του ξεριζωμού τόσων ανθρώπων τα διάφορα γεωπολιτικά παιχνίδια των κυρίαρχων** (τόσο των πλέον ισχυρών, όσο και άλλων και μικρότερων κρατών, όπως και η Ελλάδα). **Τις πολεμικές τους επεμβάσεις**, οι οποίες γίνονται πολλές φορές με τον μανδύα των «ανθρωπιστικών» επεμβάσεων και των «αντιτρομοκρατικών» εκστρατειών. Καθώς και **τις business** που επιχειρούν σε διάφορες χώρες, ως συνέχεια της αποικιοκρατίας, επιβάλλοντας την φτωχοποίηση των πληθυσμών τους. Στην πηγή των ξεριζωμών βέβαια συμπεριλαμβάνουμε και **τις όποιες φυλετικές-θρησκευτικές διενέξεις**, που πολλές φορές οξύνονται σκόπιμα για την εξυπηρέτηση των προαναφερόμενων σχεδίων, αλλά και **τον αυταρχισμό που βιώνουν τμήματα του πληθυσμού** σε διάφορες χώρες.

3.

Σε σχέση με τη **διαχείριση του μεταναστευτικού από την πλευρά του κράτους και των αφεντικών**, σε αυτήν εντοπίζουμε τη **λειτουργία ενός θεσμικού ρατσιστικού πλέγματος** που εμπεριέχει το σχέδιο για τη **στρατιωτική διαχείριση ολόκληρων πληθυσμών** και παράλληλα αυτό της **παρανομοποίησης** αλλά και αυτό της **«εξαφάνισης» των μεταναστών**.

Ενδεικτικά, ως προς τη **στρατιωτική διαχείριση** αναφέρουμε την όλη επιχείρηση ελέγχου και επιτήρησης μεγάλων τμημάτων των μεταναστών με τα «ανοικτά ή κλειστά» στρατόπεδα συγκέντρωσης και τα «κέντρα διαλογής και επαναπροώθησης». Μάλιστα, ως προς αυτό σημειώνουμε και την ουσιαστική μετατροπή των «ανοιχτών κέντρων φιλοξενίας» σε κλειστά κέντρα κράτησης. Ως προς αυτό, αλλά και ως ένδειξη της ασυδοσίας των αρχών απέναντι στους μετανάστες, σημειώνουμε και τις όλες παρατυπίες και δυσκολίες που εμπεριέχει η υπόθεση «αίτηση ασύλου».

Επίσης, **επιβάλλοντας στους μετανάστες την παρανομία της ύπαρξής τους**, τους καθιστά ακόμα πιο ευάλωτους στην άγρια εκμετάλλευση της μαύρης εργασίας, χωρίς καθόλου δικαιώματα, χωρίς δυνατότητα για διεκδίκηση.

Παράλληλα, ως προς το **σχέδιο «εξαφάνισής» τους**, σημειώνουμε ενδεικτικά τη χωροθέτηση των στρατοπέδων συγκέντρωσης μακριά από τις πόλεις, σε μια προσπάθεια να τους απομονώσουν από την υπόλοιπη κοινωνία. [Βέβαια, το κέντρο κράτησης Ελληνικού είναι ίσως ένα αντιπαράδειγμα – θα μπορούσαμε να συζητήσουμε τι ρόλο έπαιξε στον αγώνα το γεγονός ότι βρισκόταν κοντά στον αστικό ιστό]. Μιλώντας για σχέδιο «εξαφάνισης» αναφερόμαστε και στην ίδια την εξολόθρευση των μεταναστών (ως κάποιιοι που «περισεύουν») μέσα από την πρόσφατη επιχείρηση διαχωρισμού μεταξύ προσφύγων και μεταναστών, μέσα από τις απελάσεις αλλά και με την ευκολία που αντιμετωπίζεται η επιβαλλόμενη εξαθλίωση αλλά και ο θάνατός τους στα κελιά.

Και όλος αυτός ο θεσμικός ρατσισμός βρίσκεται προφανώς σε πλήρη -σχεδιασμένη ή άτυπη- συνεργασία με το **μη θεσμικό ρατσισμό** που βρίσκεται διάχυτος σε διάφορα τμήματα της κοινωνίας και που ενισχύεται από τα **καθεστωτικά ΜΜΕ**.

4.

Από την πλευρά μας, θεωρούμε τους **μετανάστες ως τα πιο ευάλωτα και εκμεταλλεζόμενα κομμάτια της τάξης μας**. Δεν στεκόμαστε δίπλα τους ως «φιλόανθρωποι» που απλά διαφωνούν με την αδικία που υπάρχει σε αυτόν τον κόσμο, αλλά **ως αλληλέγγυοι που θεωρούμε ότι με αυτούς έχουμε κοινό παρόν και (ιδίως) μέλλον**. Ενδεικτικά αναφέρουμε ότι η στρατιωτική διαχείριση του μεταναστευτικού είναι μια εικόνα -που ολοένα γίνεται και λιγότερο θολή- τους πως οι κυρίαρχοι διαχειρίζονται τις ζωές όλων εμάς των «από κάτω» τόσο στην Ελλάδα όσο και σε άλλες χώρες της «πολιτισμένης» Δύσης. Και για τους λόγους αυτούς παλεύουμε (ή σε κάθε περίπτωση επιχειρούμε να παλεύουμε) μαζί τους **ενάντια στα κοινά αφεντικά μας** (τόσο τους εργοδότες μας, όσο και την πολιτική εξουσία), ενάντια σε όλους όσους ευθύνονται για τον ξεριζωμό τους και ενάντια στους ρατσιστές (θεσμικούς και μη θεσμικούς) και τους φασίστες.

5.

Έως σήμερα έχουν συντελεστεί **μια σειρά αγώνων μέσα στα κέντρα κράτησης από τους ίδιους τους μετανάστες**. Όπως ακριβώς βέβαια και στη φάση αυτή στα διάφορα hotspots και στα λεγόμενα «ανοιχτά

κέντρα φιλοξενίας» και στην Ειδομένη. Αναφερόμαστε ενδεικτικά στην περίπτωση της Αμυγδαλέζας: Τον Απρίλιο του 2013 περίπου 700 κρατούμενοι στην Αμυγδαλέζα πραγματοποίησαν απεργία πείνας, ενώ ορισμένοι αποπειράθηκαν να αυτοκτονήσουν. Τον Αύγουστο του 2013 κρατούμενοι του κέντρου εξεγέρθηκαν κυρίως εξαιτίας της παράτασης της κράτησής τους από 12 σε 18 μήνες. Για την εξέγερση δικάστηκαν 65 μετανάστες που αθωώθηκαν ομόφωνα και απελύθηκαν ελεύθεροι.

6.

Στις 15 Ιούλη **2011**, ο Πακιστανός μετανάστης **Μπαμπέρ Χαν**, πεθαίνει καθώς δεν έλαβε έγκαιρα την αναγκαία ιατρική βοήθεια, μέσα στο κτίριο της Διεύθυνσης Αλλοδαπών στο Ελληνικό, όπου βρίσκονταν κρατούμενος (προοριζόταν για απέλαση). Οι 100 περίπου συγκατοούμενοι του εξοργίζονται. Η απάντηση που τους δόθηκε, ήταν οι ξυλοδαρμοί από τα ΜΑΤ και η άσκηση ποινικών διώξεων σε 8 απ' αυτούς, με βαριές κατηγορίες.

Τον **Οκτώβρη του 2014** έχουμε και νέα ένταση στο Κέντρο Κράτησης Μεταναστών στο Ελληνικό με γύρω στους 30 μετανάστες να βρίσκονται για περίπου 3 ώρες στο προαύλιο και να διαμαρτύρονται για καλύτερες συνθήκες κράτησης και για την παράταση της κράτησής τους πέρα των 18 μηνών.

Τον **Δεκέμβρη του 2014** το κέντρο κράτησης μετατράπηκε σε χώρο φυλάκισης γυναικών μεταναστριών «χωρίς χαρτιά».

Στα **τέλη του Οκτώβρη 2015** το εξάμηνο της κράτησης για τους έγκλειστους μετανάστες που είχε εξαγγείλει ο ΣΥΡΙΖΑ διαφάνηκε ότι ήταν ένα ακόμα ψέμα και οι κρατούμενες στο Ελληνικό έπαιρναν χαρτί για την παράταση της κράτησής τους κατά τρεις μήνες. Ως αντίδραση σχεδιάζονταν να γίνει **αποχή συσσιτίου**. Λίγες ημέρες πριν, πέντε κοπέλες από τη Γεωργία οδηγήθηκαν από το Ελληνικό στο αεροδρόμιο με σκοπό την απέλαση. Όταν δεν συναίνεσαν στην απέλασή τους, δάρθηκαν άγρια από τους μπάτσους (και τελικά απελάθηκαν). Καθώς οι έγκλειστες πληροφορούνται για το περιστατικό αυτό, φοβούνται πως η όποια αντίδρασή τους θα επέφερε αντίστοιχες συνέπειες.

Το Σάββατο 31/10 γίνεται συγκέντρωση έξω από το κέντρο κράτησης Ελληνικού. Ήταν μια κίνηση αλληλεγγύης που αρχικά είχε ενθαρρύνει πολλές κρατούμενες να κάνουν αποχή συσσιτίου. Στη συνέχεια όμως σχεδόν όλες -με εξαίρεση τη Σάναα Τάλεμπ και μια ακόμα κρατούμενη- υποχώρησαν, καθώς οι δεσμοφύλακες ζήτησαν από όποιες ήθελαν να κάνουν αποχή συσσιτίου να υπογράψουν σχετικό έγγραφο.

Στις 5/11 κι ενώ η Σάναα βρισκόταν σε αποχή συσσιτίου ήδη για πέντε μέρες, της ανακοινώθηκε ότι θα αφεθεί ελεύθερη. Ωστόσο, αυτό που έγινε ήταν αρχικά να μεταφερθεί με χειροπέδες σε περιπολικό στο υπόγειο πάρκινγκ της Πέτρου Ράλλη και στη συνέχεια στο αεροδρόμιο για απέλαση. Λόγω της αντίστασης που πρόβαλε εκεί της φόρτωσαν κατηγορίες για απείθεια και καταστροφή περιπολικού. Μετά από αρκετές αναβολές η υπόθεση επρόκειτο να δικαστεί στις 31/5 (αναβλήθηκε εκ νέου για τις 18/10/16).

Όσπου φτάνουμε στις **13/4/2016**, οπότε σχεδόν όλες οι έγκλειστες μετανάστριες προχωρούν σε **απεργία πείνας**, που για αρκετές από αυτές κράτησε και 5 ημέρες, απαιτώντας την ελευθερία τους.

Μέσα από όλες τις κινήσεις τους αυτές κατάφεραν σημαντικά ρήγματα στο καθεστώς που τις κρατούσε αόρατες.

Εν τω μεταξύ η Σάναα από τις 27/4 έχει αφεθεί ελεύθερη (έπειτα από 13 μήνες εγκλεισμού) ενώ εκκρεμεί η επανεξέταση της αίτησής της για άσυλο.

7.

Αναφερόμενοι στις κινήσεις των αλληλέγγυων σε σχέση με το κέντρο κράτησης στο Ελληνικό, όλο αυτό το διάστημα (ήδη από το Καλοκαίρι του 2011 με το θάνατο του Μπαμπέρ Χαν και με μεγαλύτερη ένταση τα τελευταία 2 χρόνια) πραγματοποιούνται **πάρα πολλές κινητοποιήσεις** έξω από τα κρατητήρια, αλλά και στους δρόμους των γειτονιών μας, στο κέντρο και σε αρκετές πόλεις της επαρχίας και παρεμβάσεις σε υπουργεία και σχετικούς φορείς. Επίσης, έχουν δημοσιευτεί **πολλά κείμενα** και έχουν κυκλοφορήσει διάφορες **αφίσες** για τη συμπαραστάση στη Σάναα Τάλεμπ και σε όλες τις αγωνιζόμενες κρατούμενες. Ως αποτέλεσμα, σε κάποιο βαθμό, έγινε εφικτό να ακουστούν ακόμα πιο δυνατά οι κραυγές των έγκλειστων μεταναστριών, να πάψουν να είναι αόρατες.

Σε όλο αυτό το κίνημα αλληλεγγύης κομβικό ρόλο έχει παίξει η συλλογικότητα **«Αλληλέγγυες-οι κρατουμένων στα Νότια»** που δημιουργήθηκε τον Νοέμβριο του 2014, εξαιτίας των συνθηκών διαβίωσης που επικρατούσαν στο κέντρο κράτησης μεταναστών και της αντίδρασης που εκδηλώθηκε τότε από τους ίδιους τους κρατουμένους. Μέσα από τη δράση της και τα καλέσματα και σε άλλες συλλογικότητες για από κοινού δράσεις συνέβαλαν στο να δημιουργηθεί ένα **ζωντανό πεδίο αγώνα**. Επίσης, μέσα από τα συστηματικά **επισκεπτήρια** στο κέντρο κράτησης -το οποίο ήταν κάτι που κατακτήθηκε και δεν παραχωρήθηκε απλόχερα από τους ανθρωποφύλακες- και τις συζητήσεις με τις έγκλειστες μετανάστριες, αλλά και την **υλική** -και σε κάποιο βαθμό και νομική- **στήριξη** προς αυτές, συνέβαλαν (και συνεχίζουν να συμβάλλουν) ουσιαστικά στο να οικοδομηθεί μια **κοινότητα** αγώνα κρατουμένων και αλληλέγγυων. Να διαμορφωθεί σε σημαντικό βαθμό μια σχέση αλληλεπίδρασης μεταξύ των «μέσα» και των «έξω».

8.

Από την πλευρά μας, οι συλλογικότητες του Συντονισμού μας, συμμετέχουμε στις όλες κινητοποιήσεις των τελευταίων χρόνων στα κρατητήρια και αναδεικνύουμε το ζήτημα στις γειτονίες μας. Μάλιστα, πριν από μερικούς μήνες οργανώσαμε και μια μοτοπορεία που κατέληξε στο κέντρο κράτησης. Και σήμερα οργανώνουμε και την εκδήλωση αυτή και είναι ανοιχτή μπροστά μας η όποια συνέχεια. Ουσιαστικά πρόκειται για μια πτυχή της συνολικής κίνησής μας για το μεταναστευτικό ζήτημα αλλά και του αγώνα μας ενάντια στις φυλακές, αλλά και συνολικά των κοινωνικών-ταξικών αγώνων που συμμετέχουμε.

9.

Τελειώνοντας, επιστρέφουμε στα **βασικά ερωτήματά** μας, τα οποία και θα θέλαμε να προσεγγίσουμε μέσα από τη συζήτηση που θα ακολουθήσει:

Στο πώς η αλληλεγγύη των «απ' έξω» μπορεί να συνεισφέρει ουσιαστικά στην ενθάρρυνση των «από μέσα» να δώσουν αυτοί οι ίδιοι τη μάχη και το αν και σε ποιο βαθμό συνέβη κάτι τέτοιο στο Ελληνικό;

Ως προς αυτό απαντάμε θετικά και μέσα από τη συζήτηση που θα ακολουθήσει θεωρούμε ότι θα διαμορφώσουμε μια ακόμα καλύτερη εικόνα και ότι θα βγάλουμε χρήσιμα συμπεράσματα για τους αγώνες που δίνουμε τόσο σε σχέση με το μεταναστευτικό και τις φυλακές όσο και ευρύτερα.

Ένα παράλληλο ερώτημα είναι και **το πώς οι ίδιες οι έγκλειστες μετανάστριες αντιλαμβάνονται τις κινήσεις αλληλεγγύης μας** και αυτό στο οποίο αναφερόμαστε με τον όρο «κοινοί αγώνες ντόπιων-μεταναστών».

Παράλληλα, ως βασικό ζήτημα συζήτησης παραμένει και **το ποια περαιτέρω βήματα πάλης θα μπορούσαμε να κάνουμε** [είτε νομικά, είτε -κυρίως- κινηματικά] **στην κατεύθυνση της (α) συμπαραστάσης στις έγκλειστες, (β) κατάδειξης της αθλιότητας του καθεστώτος αυτού και (γ) ουσιαστικής πίεσης και ανάδειξης του ρόλου και στοχοποίησης του κάθε υπεύθυνου.**

Ένα δεύτερο κύριο ερώτημα -αν και λίγο ρητορικό- είναι **το πώς η ίδια η μαχητική στάση των «από μέσα» εμπνέει ή πυροδοτεί την κίνηση των αλληλέγγυων**, και πως το είδαμε αυτό να συντελείται τόσο στο Ελληνικό, όσο και σε τόσες άλλες εξεγέρσεις των υπό κράτηση μεταναστών.

Ένα επιπλέον ερώτημα για το οποίο αναζητούμε απάντηση είναι **το τι γίνεται μετά την απελευθέρωση** και το πώς και πάλι με κινηματικούς όρους μπορούμε να στηρίζουμε τους μετανάστες. Η απάντηση είναι ίσως στις δομές αλληλεγγύης που επιχειρούμε να έχουμε, αλλά και πάλι προφανώς δε έχουμε να κάνουμε με μια έτοιμη και απλή λύση.

Ένα ακόμα βασικό ζήτημα προς συζήτηση είναι και αυτό της **απαίτησης** (τόσο των έγκλειστων όσο και των αλληλέγγυων) **για αξιοπρεπείς συνθήκες διαβίωσης μέσα στα κελιά**, δίπλα πάντοτε στο βασικό επίδικο του αγώνα, αυτό της άμεσης απελευθέρωσης όλων των έγκλειστων μεταναστών και μεταναστριών και της κατάργησης των κέντρων κράτησης.

10.

Ο αγώνας συνεχίζεται και στο Ελληνικό και παντού.